

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžfk/4/2016
Identifikačné číslo spisu: 9015010010
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9015010010.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Sone Langovej v právnej veci žalobcu: E. Q., bytom J., zastúpený advokátom: JUDr. Bernard Medár, so sídlom Dubová č. 2054/4, Humenné, proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom Štefanovičova č. 5, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/6768/2015-77 zo dňa 13.01.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/71/2015-137 zo dňa 19.05.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/71/2015-137 zo dňa 19.05.2016 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. MF/6768/2015-77 zo dňa 13.01.2014, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100305/1/466870/2014/5056 zo dňa 22. 10. 2014, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na obnovu konania, ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/225/ 12850 - 78958/2011/990770 - r zo dňa 03.08.2011.

Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že dňa 26.06.2014 bol na Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky postúpený návrh žalobcu podľa § 75 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (ďalej len daňový poriadok) na obnovu konania vo veci ukončenej právoplatným rozhodnutím

Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/225/ 12850 - 78958/2011/990770 - r zo dňa 03.08.2011, ktorým bol v odvolacom konaní potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Snina č. 705/230/5840/11/ BiJ zo dňa 31.03. 2011. Ako dôvod obnovy konania žalobca uviedol, že vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia žalobcu podľa § 75 ods. 1 písm. a) daňového poriadku. V poslednom týždni v mesiaci apríl 2014 sa žalobca hodnoverne dozvedel, že správca dane tú istú daň z pridanej hodnoty vo výške 59.280 Sk z faktúry č. 23/2007 zo dňa 17. 11. 2007 vymáha od dodávateľa MARIET s.r.o., Snina, ktorý túto daň zaradil do svojho daňového priznania a súběžne aj od žalobcu na základe dodatočného platobného výmeru č. 705/230/5840/11/ BiJ zo dňa 31.03.2011, čo je neprípustné. V roku 2007 nebolo možné na danú vec aplikovať § 69 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH (ďalej len zákon o DPH), pretože spoločnosť MARIET s.r.o., Snina bola v tom čase platiteľom DPH. Taktiež nebolo možné aplikovať § 71 ods. 6 zákona o DPH, pretože spoločnosť MARIET s.r.o., Snina bola podľa dodatočného platobného výmeru zo dňa 31. 03. 2011 a rozhodnutia zo dňa 03.08.2011 oslobodená od dane. Žalobca predložil potvrdenie zo dňa 13. 02. 2014 od konečného odberateľa prác - Konecranes Heavy Lifting Oy Components PL669, 05801 Hyvinkää, Fínsko, (ďalej len Konecranes), podľa ktorého pracovníci žalobcu vyrobili žeriavové mačky, ktoré špecifikoval podľa čísla a všetky projekty boli predané a doručené mimo Fínska, do krajín: Pobrežie Slonoviny, Španielsko, Slovensko, Maltská republika. Z potvrdenia vyplýva, že predmetné práce boli vykonávané pri výrobe žeriavových mačiek v roku 2007 vo Fínsku spoločnosťou MARIET s.r.o., Snina pre žalobcu ako odberateľa, ktorý bol dodávateľom pre konečného odberateľa, a že žeriavové mačky boli odpredané a vyvezené mimo členský štát, kde sa práce fyzicky vykonávali. Pre daný prípad je pri určovaní miesta dodania služby potrebné aplikovať § 15 ods. 1 a § 16 ods. 7 zákona o DPH v znení účinnom v roku 2007. Rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé. Žeriavové mačky predstavujú výrobky, sú súčasťou žeriavov, a teda ich treba považovať za hnutelné veci. Dôkaz - Zápisnica o ústnom pojednávaní so žalobcom zo dňa 29. 12. 2010 o tom, že poskytnutá služba sa vzťahovala na nehnuteľnosť vo Fínsku sa ukázal ako nepravdivý, pričom žalobca vo vyjadrení k protokolu a v odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru svoje stanovisko upresnil a žiadal, aby správca dane vzal na vedomosť skutočnosť, že služba bola vykonaná na hnutelnom majetku, a preto nepripadá do úvahy aplikácia § 15 ods. 1, ods. 6 v kontexte s výnimkou podľa § 16 ods. 7 zákona o DPH. Záver žalovaného o tom, že § 16 ods. 7 zákona o DPH nie je možné aplikovať z dôvodu, že práce sa vykonali pre zákazníka, ktorý je identifikovaný pre daň v tom členskom štáte, kde sa práce fyzicky vykonali, sa ukázal ako nepravdivý na základe znaleckého posudku č. 09/2014 zo dňa 09.05.2014.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že Daňový úrad Snina vykonal u žalobcu daňovú kontrolu DPH za zdaňovacie obdobie november 2007, o výsledku ktorej vyhotovil Protokol a jeho Dodatok č. 1, ktorý bol s daňovým subjektom prerokovaný dňa 29.03.2011. Daňový úrad Snina vyrubil žalobcovi dodatočným platobným výmerom č. 705/230/5840/11/ BiJ zo dňa 31.03.2011 rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie november 2007 vo výške 3049, 99 €. Žalobca si uplatnil právo na odpočítanie dane vo výške 91 884 Sk z faktúry č. 23/2007 zo dňa 17. 11. 2007 od dodávateľa MARIET s.r.o., Snina za montážne práce za mesiac november 2007. Žalobca ku kontrole predložil Rámcovú zmluvu zo dňa 11.6.2007, podľa ktorej je zhotoviteľom spoločnosť MARIET s.r.o., Snina a objednávateľom je žalobca. Predmetom zmluvy bolo zabezpečenie montážnych a zámočnických prác pri zhotovení žeriavových mačiek a miestom uskutočnenia prác je spoločnosť Konecranes vo Fínsku. Podľa správcu dane je podľa § 15 ods. 2 zákona o DPH miestom dodania služby vzťahujúcej sa na nehnuteľnosť, vrátane služieb realitných kancelárií, znalcov, architektov a stavebného dozoru miesto, kde sa nehnuteľnosť nachádza. Montážne práce boli vykonávané na nehnuteľnosti vo Fínsku a pri poskytnutí služieb podľa § 2 ods. b) zákona o DPH je predmetom dane iba poskytnutie služieb za protihodnotu v tuzemsku, uskutočnené zdaniteľnou osobou. Uvedené montážne práce nie sú predmetom dane, a preto takéto zdaniteľné plnenie nepodlieha DPH. O tejto skutočnosti bol žalobca informovaný dňa 29.12.2010 pri ústnom pojednávaní. Sám žalobca uviedol, že faktúra od dodávateľa MARIET s.r.o., Snina sa týkala prác vykonaných na nehnuteľnom majetku, ktorý sa nachádzal vo Fínsku. Vo vyjadrení k výsledkom daňovej kontroly zo dňa 11. 03. 2011 žalobca tvrdil, že sa jednalo o služby na hnutelnom majetku, miesto dodania služby žiadal posudzovať podľa § 15 ods. 1 zákona o DPH, k čomu správca zaujal stanovisko v Dodatku č. 1 k Protokolu zo dňa 16. 03. 2011 s tým, že podľa § 15 ods. 6 zákona o DPH je miestom dodania služby

členský štát, v ktorom sa služby fyzicky vykonali s výnimkou podľa § 16 ods. 7 citovaného zákona. V prípade aplikácie § 16 ods. 7 zákona o DPH v účinnom znení musia byť služby poskytnuté na hnutelnej veci a súčasne hnutelná vec musí byť dodaná do členského štátu iného, než v ktorom bola služba poskytnutá. Podľa žalovaného uplatnenie odpočtu dane je možné len v prípade, ak došlo k poskytnutiu služby uskutočnenej zdaniteľnou osobou za protihodnotu v Slovenskej republike. V predmetnom prípade bolo teda rozhodujúce posúdenie miesta dodania služby. Tvrdenie žalobcu, podľa ktorého je žalobcu potrebné označiť ako odberateľa podľa § 16 ods. 7 zákona o DPH s cieľom dosiahnuť určenie Slovenskej republiky ako miesta dodania služby, neobstojí. Podľa názoru krajského súdu potvrdenie, ktoré predložil žalobca od spoločnosti Konecranes nepreukazuje možnosť aplikácie § 16 ods. 7 zákona, pretože naopak preukazuje záver žalovaného, že v predmetnom prípade bola táto spoločnosť odberateľom fakturovaných montážnych prác s miestom dodania vo Fínsku. Žeriavové mačky boli podľa predložených dôkazov predané uvedenou spoločnosťou jej odberateľom a pripravené do iných členských štátov. Z uvedeného dôvodu nemožno v danom prípade aplikovať § 16 ods. 7 zákona o DPH. Krajský súd v zhode s právnym názorom žalovaného skonštatoval, že predloženie potvrdenia o predaji žeriavových mačiek do iných členských štátov, prípadne do 3. štátu nemožno považovať za novú skutočnosť alebo dôkaz, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania, nepreukazujú nepravdivosť skôr vykonaných dôkazov podľa § 75 ods. 1 písm. a) a b) daňového poriadku. Znalecký posudok vypracovaný na podklade potvrdenia fínskej spoločnosti ako rozhodujúceho dôkazu pre uplatnenie výnimky podľa § 16 ods. 7 zákona o DPH je v tomto konaní irelevantný. Skutočnosť, že správca dane vymáha DPH uvedenú na faktúre číslo 23/2007 súčasne priznanú v daňovom priznaní spoločnosti MARIET s.r.o., Snina aj od danej spoločnosti, aj od žalobcu, nemá za následok splnenie podmienok obnovy daňového konania, pretože v zhode s právnym názorom žalovaného správca dane je povinný rešpektovať daň právoplatne vyrubenú daňovým priznaním za zdaňovacie obdobie november 2007 podaným spoločnosťou MARIET s.r.o., Snina, v ktorom je suma dane uvedená na faktúre č. 23/2007 zahrnutá. Právoplatne vyrubenú daň na základe podaného daňového priznania môžu daňové subjekty v súlade s príslušnými daňovými predpismi znížiť podaním dodatočného daňového priznania.

Krajský súd v Bratislave skonštatoval, že neboli splnené žiadne z podmienok na obnovu konania. Tieto podmienky neboli preukázané ani poukazom na článok 203 Smernice Rady 2006/112/ES zo dňa 28. 11. 2006 ani odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3SžoKs/167/2006 alebo Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20 S/87/2009. Dôkazy predložené žalobcom v návrhu na obnovu konania nemajú právnu relevanciu, pretože tieto mohol predložiť už počas daňového konania, pričom ním uvádzané skutočnosti nepreukazujú, že rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé.

Krajský súd dal do pozornosti žalobcu, že počas celého daňového konania mal možnosť využívať svoje procesné práva a vystupovať aktívne.

II.

Voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal žalobca v zákonom určenej lehote odvolanie. Uviedol, že v konaní došlo k vadám podľa § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p., napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, pričom súd 1. stupňa nesprávne vec právne posúdil. Podľa jeho názoru, napadnuté rozhodnutie žalovaného nepodpísala oprávnená osoba a krajský súd sa touto námietkou uvedenou v žalobe vôbec nezaoberal.

Podľa jeho názoru súd 1. stupňa nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a právnym záverom, čo malo za následok nezákonné rozhodnutie. Súd nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu (žalobca konkrétny právny predpis neoznačil), nepreukázal dôkazné bremeno vo veci S 66/2015.

Z výsledkov daňovej kontroly malo vyplývať, že skutočným dodávateľom prác bol žalobca, tieto práce vykonávali jeho pracovníci, v dôsledku čoho je spoločnosť Konecranes konečným a jediným odberateľom. K preukázaniu reálnosti vykonávania prác fakturovaných spoločnosťou MARIET s.r.o.,

Snina údajne nedošlo a správca dane posúdil, že práce boli reálne vykonané žalobcom. Odberateľ žalobcu - fínska spoločnosť potvrdila, že nakúpila montážne práce od žalobcu podľa faktúr, ktoré predložil žalobca k daňovej kontrole. Súd 1. stupňa sa s týmto nepravdivým tvrdením žalovaného stotožnil bez toho, aby vykonal riadne a náležité dokazovanie. Tvrdenie žalovaného vyplývajúce z medzinárodnej výmeny informácií je novou skutočnosťou, ktorú žalovaný uplatnil až v tomto súdnom konaní, pričom toto tvrdenie žalovaný nepreukázal.

Žalobca sa až v poslednom týždni mesiaca apríl 2014 hodnoverne dozvedel, že správca dane tú istú daň z pridanej hodnoty, z faktúry č. 22/2007 zo dňa 20. 10. 2007 za október 2007 vymáha od dodávateľa, spoločnosti MARIET s.r.o., Snina, ktorá si túto daň zaradila do svojho daňového priznania. Súbežne tú istú daň správca dane vymáha aj na základe dodatočného platobného výmeru zo dňa 31. 03. 2011 od žalobcu, teda duplicitne. Žalobca vo svojom odvolaní následne uviedol námietky, ktoré boli obsahom žaloby.

Na základe z uvedených dôvodov žiadal odvolací súd, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil, rozhodnutie žalovaného ako i jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutie daňového orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, prípadne zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca v ňom zopakoval argumenty, s ktorými sa prvostupňový súd náležite vysporiadal. K predmetným argumentom podal podrobné vysvetlenie žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 25. 05. 2015.

V konaní bolo riadne preukázané, že v rámci daňovej kontroly požiadal správca dane o medzinárodnú výmenu informácií príslušnú fínsku daňovú správu, ktorá potvrdila, že spoločnosť Konecranes nakúpila od žalobcu montážne práce, s ktorým mala obchodné vzťahy. Žeriavové mačky po vykonaní prác zostali vo Fínsku a odtiaľ boli prepravené do iných členských štátov v rámci iných dodávateľsko - odberateľských vzťahov, a preto sa nemohol uplatniť článok 55 Smernice Rady 2006/112/ES ani § 16 ods. 7 zákona o DPH.

Potvrdenie odberateľa žalobcu preukazuje, že práce skutočne vykonali pracovníci žalobcu a nie pracovníci spoločnosti MARIET s.r.o., Snina, čo v konečnom dôsledku preukazuje správnosť kontrolných zistení, že k vykonaniu prác došlo zo strany žalobcu. Znalecký posudok, na ktorý sa žalobca odvoláva nemožno použiť ako nový dôkaz, pretože vychádza zo stavu, že práce uskutočnila spoločnosť MARIET s.r.o., Snina, čo bolo na základe výsledkov daňovej kontroly jednoznačne vyvrátené. V danom prípade bol predložený dôkaz o tom, že rozhodnutie žalovaného bolo podpísané oprávnenou osobou.

Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil.

IV.

Podľa ust. § 491 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (Správny súdny poriadok alebo SSP), účinného od 01.07.2016, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona, ak by boli v neprospech žalobcu, ak je ním fyzická osoba alebo právnická osoba.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prihliadol na ust. § 492 ods. 3 SSP, podľa ktorého, lehoty na podanie odvolania, ktoré začali plynúť pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, plynú podľa doterajších predpisov a ich právne účinky zostávajú zachované.

V danom prípade lehota na odvolanie začala žalobcovi aj žalovanému plynúť dňom 30.06.2016 (deň nasledujúci po doručení rozsudku), odvolanie voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave bolo podané dňa 14.07.2016. Z uvedeného vyplýva, že lehota na podanie odvolania začala obom účastníkom plynúť pred dňom nadobudnutia účinnosti Správneho súdneho poriadku, a preto právny účinok odvolania podaného žalovaným zostal zachovaný. Za danej situácie postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní podľa procesného predpisu účinného do 01.07.2016 (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, O.s.p.), keďže inštitút odvolacieho konania v postupe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nový procesný predpis neobsahuje (viď § 11 a § 145 ods. 1 SSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, napadnuté rozhodnutia daňových orgánov oboch stupňov a konania, ktoré predchádzali ich vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.), preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t. j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t. j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na závažnosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Nie je preto úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím.

Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobitou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležite odôvodní, niet dôvodu, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v

odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné:

Podľa ust. § 75 ods. 1, 3, 4 a 5 daňového poriadku, daňové konanie ukončené právoplatným rozhodnutím, okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo alebo zrušilo mimo odvolacieho konania podľa § 77 ods. 3 sa obnoví na návrh účastníka konania alebo z úradnej moci, len ak

- a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,
- b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom,
- c) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.

Návrh na obnovu konania sa podáva u správcu dane, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni.

Návrh na obnovu konania musí byť podaný do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa účastník konania preukázateľne dozvedel o dôvodoch obnovy konania, najneskôr však do troch rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorého sa obnovu konania týka. Tieto lehoty nemožno predĺžiť ani odpustiť ich zmeškanie.

V návrhu na obnovu konania musí byť uvedený dôvod podľa odseku 1, dôkazy preukazujúce jeho odôvodnenosť a dodržanie lehôt podľa odseku 4.

Dňa 11. 08. 2011 nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/225/12850 - 78958/2011/990770 - R zo dňa 03.08.2011, ktorým odvolací orgán potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Snina č. 705/230/5841/11/ BilJ zo dňa 31. 03. 2011, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie november 2007 v sume 3.049, 99 €.

Žalobca doručil dňa 12.05.2014 správcovi dane návrh na obnovu vyššie uvedeného konania, v ktorom namietal právne závery rozhodnutia daňových orgánov a ako dôvod pre obnovu konania uviedol, že sa v poslednom týždni mesiaca apríl 2014 hodnoverne dozvedel, že správca dane tú istú DPH vo výške 91.884 Sk z faktúry č. 23/2007 zo dňa 17. 11. 2007 za november 2007 vymáha od dodávateľa, spoločnosti MARIET s.r.o. Snina. Táto skutočnosť je podľa neho okolnosťou, ktorá má podstatný vplyv na výrok rozhodnutia v jeho veci a nemohla sa v konaní uplatniť bez jeho zavinenia. Predmetná spoločnosť túto daň uviedla vo svojom daňovom priznaní, pričom zároveň vystavila dodávateľské faktúry, na ktorých uviedla DPH pre žalobcu, ktorý tieto faktúry s DPH riadne a včas uhradil, čím bolo umožnené odpočítanie DPH žalobcom. Správca dane vychádzal z jediného relevantného podkladu,

zápisnice o ústnom pojednávaní so žalobcom zo dňa 29. 12. 2010, kde uviedol, že sa jednalo o dodanie služby na nehnuteľnosti vo Fínsku. Žalobca toto svoje stanovisko vo vyjadrení zo dňa 11. 03. 2011 a v odvolaní proti dodatočným platobným výmerom upresnil a uviedol, že služba bola vykonaná na hnutelnom majetku. Poukázal na potvrdenie vystavené spoločnosťou Konecranes zo dňa 13.02.2014 a skonštatoval, že záver odvolacieho orgánu, že na danú vec nemožno aplikovať § 16 ods. 7 zákona o DPH je teda nepravdivý, a to na základe znaleckého posudku č. 9/2014 zo dňa 09.05.2014.

Jednou z podmienok na obnovu konania je časové obmedzenie na podanie návrhu na obnovu konania, a to 6 mesiacov (subjektívna lehota) odo dňa, kedy sa účastník konania preukázateľne dozvedel o dôvodoch obnovy konania, najneskôr však do troch rokov (objektívna lehota) odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

V danom prípade sa žalobca mal dozvedieť o dôvode na obnovu konania z potvrdenia spoločnosti Konecranes zo dňa 13. 02. 2014, znaleckého posudku zo dňa 09.05.2014 vypracovaného znalcom na podnet žalobcu, ako i zo zistenia, že tú istú daň vymáha správca dane od iného subjektu.

Na to, aby bolo možné vyhovieť návrhu na obnovu konania sa vyžaduje existencia aspoň jedného z taxatívne stanovených dôvodov na obnovu konania. V rámci obnovy konania nie sú prípustné iné dôvody, a preto, ak by boli uplatnené takéto dôvody, správny orgán by musel takýto návrh zamietnuť. Novými skutočnosťami alebo dôkazmi sa rozumejú také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastník v pôvodnom konaní nemohol uplatniť vôbec, pretože ich v tom čase nepoznal, alebo ich bez vlastnej viny nemohol uplatniť, zároveň treba zdôrazniť podstatnú okolnosť, že novými skutočnosťami sú len také skutočnosti, ktoré nastali do vydania pôvodného rozhodnutia správneho orgánu, pretože len na tieto okolnosti mohol správny orgán prihliadať. Súčasne musí byť splnená podmienka, že nové skutočnosti a dôkazy mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie. Túto okolnosť musí vždy posúdiť správny orgán podľa konkrétnych okolností prípadu.

„Obnova konania z dôvodu, že rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, nemôže byť z dôvodu subjektívneho tvrdenia alebo pocitu žalobcu. Nepravdivosť týchto dôkazov musí byť objektívne preukázaná napr. právoplatným rozhodnutím súdu o falšovaní dôkazu, alebo o krivej svedeckej výpovedi.“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/68/2014).

V danom prípade, podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, neboli splnené predpoklady na obnovu konania požadované zákonom. Potvrdenie spoločnosti Konecranes so sídlom vo Fínsku zo dňa 13. 02. 2014, ako aj znalecký posudok zo dňa 09.05.2014 nemôžu byť považované za nové dôkazy, ktoré sa nemohli v pôvodnom konaní uplatniť. Žalobca mal v rámci vykonávania daňovej kontroly, ako aj vo vyrubovacom konaní možnosť predložiť správcovi dane predmetný dôkaz, mal možnosť si ho vyžiadať v čase zisťovania oprávnenosti jeho nároku na odpočet DPH. Daňová kontrola na DPH za mesiace január až december 2007 začala dňa 08. 11. 2010 a trvala do 29.03.2011 a žalobca mal možnosť do prerokovania protokolu o zisteniach kontroly podať vyjadrenia, navrhnúť dôkazy tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 24 daňového poriadku. Navyše, predmetné potvrdenie nebolo spôsobilé vyvrátiť zistenia správcu dane. Výplýva z neho, že práce pre fínskeho odberateľa vykonal žalobca, a že odberateľ následne žeriavové mačky ďalej predal. Z elektronickej korešpondencie je zároveň zrejmé, že tento dôkazný prostriedok žalobca mal v dispozícii už pred dňom 13.02.2014, najskôr 18.06.2013, kedy bolo potvrdenie vystavené a žalobca ho opätovne požadoval s tým, aby na ňom bol uvedený nový dátum vystavenia. Pri tomto „novom“ dôkaze, žalobca nepreukázal splnenie subjektívnej lehoty na jeho uplatnenie pri podaní návrhu na obnovu konania.

Žalobcom predložené „nové“ skutočnosti teda nemajú povahu dôkazov, ktoré existovali v čase do vydania dodatočného platobného výmeru, na ktoré mohol správca dane prihliadať.

Čo sa týka dôvodu na obnovu konania, spočívajúcu v zistení, že tá istá daň je správcom dane vymáhaná aj od iného subjektu, odvolací súd zistil, že žalobca ani v tomto prípade nepreukázal dodržanie

subjektívnej lehoty na uplatnenie tohto dôvodu pre obnovu konania. Uvedený dôvod by však aj v prípade, ak by bola dodržaná subjektívna lehota, nemohol byť akceptovaný, pretože sa týka iného daňového subjektu a konania vychádzajúceho z iných dôkazných prostriedkov ako v prípade žalobcu, pričom by však mohol byť predpokladom na zníženie dane prostredníctvom podania dodatočného daňového priznania.

Vychádzajúc z ustálenej judikatúry súdov, dôvodom pre zrušenie rozhodnutia správneho orgánu nie sú procesné, formálne pochybenia v prípade, ak by nové rozhodnutie nemalo vplyv na postavenie účastníka konania, teda ak by pre neho nebolo priaznivejšie. Žalobca vo svojom odvolaní namietal, že rozhodnutie žalovaného považuje za nezákonné aj z dôvodu, že nie je podpísané oprávnenou osobou Ing. C. P., generálnou riaditeľkou sekcie daňovej a colnej. Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného je opatrené pečiatkou a podpísané Mgr. Q. T., ktorého Ing. C. P. dňa 09. 01. 2015 poverila na svoje zastupovanie, čo je v súlade s vnútorným organizačným poriadkom žalovaného. Predmetná námietka žalobcu preto nie je dôvodná.

Pokiaľ žalobca namietal nedostatočné vysporiadanie sa so všetkými jeho námietkami a nedostatočným odôvodnením rozsudku krajským súdom, odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález IV. ÚS 236/06), v zmysle ktorej všeobecný súd (prvostupňový, ale aj odvolací) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Možno sa stotožniť s právnym názorom krajského súdu, že žaloba nebola dôvodná, pretože žalovaný sa riadne vysporiadal s relevantnými námietkami žalobcu a s prihliadnutím na príslušné hmotnoprávne ustanovenia, svoje rozhodnutie odôvodnil vyhodnotením dokazovania vykonaného správcom dane v spojení s novo predloženými dôkazmi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 1S/71/2015-137 zo dňa 19.05.2016 podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 O.s.p., pretože je vecne správny a v jeho konaní a rozhodnutí nezistil vadu, ktorá by mala vplyv na zákonnosť tohto rozsudku.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 224 ods 2 v spojení s ust. § 246c ods. 1 O.s.p. s prihliadnutím na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože nemal úspech v konaní. Žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.